

d

1. Ve-zess, Jé - zu - sunk, S vé - led in - du - lunk.

Küz-de-lem-re hív az é - let, Hadd kö-ves-sünk ben-ne té - ged;

Fog - jad a ke - zünk, Míg meg - ér - ke - zünk.

2. Adj erős szívet,
Hogy legyünk hívek.
És ha terhet kell viselnünk,
Panaszt mégsem ejt a nyelvünk;
Rögös bár utunk,
Hozzád így jutunk. | 3. Sebzett szívünk majd
Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget,
Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli
Rád tekinteni. | 4. Kísérd lépteink
Éltünk végéig,
És ha roskadozva járunk,
Benned támaszt hadd találunk,
Míg elfogy az út
S mennyben nyitsz kaput. |
|--|--|---|

✍: M. L. Zinzendorf nyomán Ch. Gregor – Vargha Gyuláné és Csomasz Tóth Kálmán

♪: A. Drese, Darmstadt, 1698.

📖: Ref. énekeskönyv – 434.